

Een halfjaar studeerde hij nu aan Palmetto State University, en de afgelopen maanden had hij zelfs getraind in het grootste exystadion van de Verenigde Staten. Toch was Neil nog steeds diep onder de indruk als hij Foxhole Court zag. Hij lag plat op zijn rug op de middenlijn en nam alles in zich op. Hij telde de rijen oranje en witte stoeltjes tot hij de bovenste rijen niet meer van elkaar kon onderscheiden. Daarna bekeek hij de banieren die op volgorde van rugnummer rond het veld stonden. Er was een banier voor elke speler, inclusief een voor de overleden Seth Gordon. Toen het team vóór Kerstmis uit elkaar ging, stonden ze er nog niet en Neil vroeg zich af wat Allison ervan zou zeggen als zij ze nu zou zien.

‘Kun je niet meer staan, Josten?’

Neil liet zijn hoofd opzij vallen en keek zijn coach aan. Hij had de deur naar het veld achter zich opengelaten en daar stond David Wymack nu, in de deuropening. Hij was nog niet lang genoeg in het stadion om zijn papierwerk al af te hebben, dus Neil vermoedde dat Wymack kwam checken of Neil niet stiekem ging trainen voordat hij volledig genezen was. Dat, of Neil was weer eens de tijd vergeten. Hij hoopte dat het dat eerste

was, maar de knoop in zijn maag voorspelde iets anders.

Hij had er zelf mee ingestemd om Kerstmis door te brengen aan Edgar Allan, maar de Ravens hadden zelfs tijdens hun vakantie dagen van zestien uur gedraaid. Wat in werkelijkheid slechts twee weken was, voelde aan als drie, en Neils biologische klok was nog helemaal in de war, ook al was hij al twee dagen terug in South Carolina. De lessen zouden donderdag beginnen en het wedstrijdseizoen ging de week daarop van start. Wymack was ervan overtuigd dat de normale routine hem goed zou doen.

Neil hoopte maar dat hij gelijk had.

‘Tijd om te gaan,’ zei Wymack.

Hoewel zijn gemangelde lichaam protesteerde, kwam Neil overeind. Het was een vertrouwd gevoel; zijn hele leven had hij al geoefend in het negeren van pijn, dus ook nu onderdrukte hij de neiging om de pijn in zijn schouder weg te masseren, terwijl hij over het veld naar Wymack toe liep. Hij zag heus wel dat de coach hem van top tot teen bestudeerde, maar weigerde zijn blik te beantwoorden.

‘Zijn ze geland?’ vroeg Neil, toen hij dichtbij genoeg was.

‘Dat zou jij moeten weten als je je telefoon eens een keer opnam.’

Neil haalde zijn telefoon uit zijn zak en klapte hem open. Hij drukte op een paar knopjes en liet Wymack het zwarte scherm zien. ‘Vergeten op te laden.’

‘Zal wel,’ zei Wymack, die zich niet zo gemakkelijk voor de gek liet houden.

En hij had gelijk; Neil had zijn telefoon met opzet niet opgeladen. Voordat hij op oudejaarsavond naar bed was gegaan, had hij zijn telefoon uitgezet en hem niet aan de lader gelegd. Hij had alle berichtjes die zijn teamgenoten hem tijdens de kerstvakantie hadden gestuurd nog steeds

niet gelezen, maar hij kon ze niet eeuwig blijven negeren. Hij wist alleen nog niet hoe hij aan hen moest uitleggen waarom hij had gedaan wat hij had gedaan. Zijn lelijke verwondingen waren een voorspelbaar gevolg van zijn confrontatie met Riko. Hoe hij de tatoeage op zijn wang moest verklaren was ingewikkelder, maar het was nog te doen. Wat hij het moeilijkst vond om uit te leggen, was zijn uiterlijk.

Na negen jaar lang gekleurde contactlenzen en haarverf te hebben gebruikt, had Neil zijn natuurlijke kleuren terug. Met zijn kastanjebruine haar en felblauwe ogen was hij het evenbeeld van de moordlustige vader voor wie hij al zijn halve leven op de vlucht was. Hij had al twee dagen niet meer in de spiegel gekeken. Die ontkenning kon niets aan zijn uiterlijk veranderen, maar als hij zijn spiegelbeeld nog één keer onder ogen moest komen, zou hij gaan overgeven. Kon hij zijn haar maar een paar tinten donkerder verven, dan zou hij misschien iets gemakkelijker ademen, maar Riko had heel duidelijk gemaakt wat hij de Foxes zou aandoen als Neil iets aan zijn uiterlijk zou veranderen.

‘Ze staan bij de bagageband,’ zei Wymack. ‘Ik wil even met je praten.’

Neil deed de deur naar het veld achter zich op slot en liep achter Wymack aan naar de kleedruimtes. Wymack deed de stadionlichten uit. Toen Neil achteromkeek, zag hij hoe Foxhole Court door de duisternis werd opgeslokt. Bij de plotselinge afwezigheid van licht liep er een rilling over zijn rug. Heel even was hij weer op Evermore en werd hij verstikt door het kwaad van de Ravens en het onheilspellende kleurenschema daar. Hij had nooit last gehad van claustrofobie, maar het gewicht van al die haat had hem bijna vermorzeld.

Het gerinkel van een sleutelbos bracht hem weer naar het hier en nu, weg van die gevaarlijke afgrond. Geschrokken draaide hij zich om.

Wymack was voor hem uit gelopen en draaide het slot op de deur naar

zijn kantoortje open. Afgezien van de beveiliging die ergens zijn verplichte ronde liep, waren zij de enige twee in het stadion en toch had Wymack zijn kantoortje op slot gedaan, terwijl hij maar heel even wegging.

Neil was er vaak genoeg binnen geweest om te weten dat er niets waardevols stond. Het enige van waarde wat daar nu lag was Neils eigen sporttas, die hij in een hoek had gelegd voordat hij naar het veld ging. Op Neils allereerste dag in South Carolina had hij aan Wymack gevraagd of die zijn spullen wilde beschermen en nu, zeven maanden later, hield Wymack zich nog steeds aan zijn woord. Voor Neil was dat bijna genoeg om Riko te vergeten.

Wymack stapte opzij en gebaarde dat Neil zijn tas kon pakken.

In de korte tijd die het hem kostte om de band over zijn schouder te hijsen was Wymack alweer verdwenen. Neil trof hem in de lounge. Hij zat op het tv-meubel naast het grote beeldscherm. Neil ging voor hem staan en zette zich schrap voor wat komen ging door de band van zijn tas steviger te omklemmen.

‘Kevin belde me gisterochtend omdat hij jou niet te pakken kreeg,’ zei Wymack. ‘Hij wilde weten of alles goed met je was. Blijkbaar wist hij al waar jij bent geweest.’

Het had geen zin om te liegen, dus zei Neil: ‘Klopt.’

‘Ik heb gezegd dat hij het aan de anderen moest vertellen,’ zei Wymack.

Het was alsof Neils hart stopte met kloppen. Hij deed zijn mond open om te protesteren, maar Wymack stak zijn hand op en ging verder.

‘Ze moeten weten wat ze hier straks aantreffen. Het is voor je eigen bestwil. Ga maar na hoe ze zouden reageren als ze je zouden zien zonder waarschuwing vooraf. Jij begint al te spartelen als ze je een vriend noemen, dus ik vermoed dat je zowat een zenuwinzinking krijgt als ze zich kapotschrikken en hun bezorgdheid tonen.’

Neil wilde protesteren, maar het enige wat hij kon uitbrengen was: 'Ik was nog iets aan het verzinnen.'

'Je was aan het uitstellen,' zei Wymack beschuldigend, 'dus heb ik het maar voor je gedaan. Ik heb verteld dat je eruitziet alsof je door een vrachtwagen bent overreden en dat je het er waarschijnlijk niet over wilt hebben. Ze hebben beloofd dat ze je met rust zullen laten, maar ik weet niet of ze zich aan die belofte zullen houden wanneer ze je in het echt zien. Maar dit heb ik ze niet verteld,' zei hij, met een vaag gebaar naar zijn gezicht.

Neil raakte even het verband op zijn jukbeen aan waaronder zijn nieuwe tatoeage zat. 'Dit?'

'Dat allemaal,' zei Wymack en hij knikte toen Neils hand naar zijn haar ging. 'Ik weet nog niet waarom Riko het gedaan heeft, maar ik heb geduld. Wat je aan je teamgenoten vertelt moet je zelf weten.'

Neil werd warm vanbinnen en wist niet wat hij moest zeggen, dus knikte hij maar naar de klok. Hij hoefde de anderen niet van het vliegveld te halen, want Matt had zijn pick-uptruck daar op een parkeerplaats voor lang parkeren gezet. Neil zou ze in Fox Tower ontmoeten, maar als ze nu pas hun bagage haalden, zou het nog een minuut of twintig duren voordat ze op de campus aankwamen.

'Moet ik mee als scheidsrechter?' vroeg Wymack.

'Naar Fox Tower?' vroeg Neil.

Heel even keek Wymack hem meewarig aan. 'Naar Columbia, sukkel.'

Andrew zou worden ontslagen uit het ziekenhuis. Zodra de anderen hun spullen hadden gedropt, zouden ze met z'n allen naar Easthaven Hospital gaan. Het was zeven weken geleden dat ze Andrew hadden gezien en bijna drie jaar geleden dat hij clean was geweest. Twee van hen wisten hoe Andrew was als hij helemaal nuchter was, de anderen kenden

alleen de onaangename verhalen en geruchten. Het was zeer onwaarschijnlijk dat het Andrew iets zou kunnen schelen dat Neil zowat in mootjes was gehakt, maar Neil had ook zijn belofte aan hem verbroken. Hij had gezegd dat hij in Andrews afwezigheid bij Kevin in de buurt zou blijven en dat had hij niet gedaan. Neil betwijfelde of Andrew dat goed zou opvatten.

Desondanks maakte Neil zich niet veel zorgen. ‘Het komt wel goed.’

‘Zo niet, dan is Abby er morgen ook weer om jullie op te lappen.’ Wymack keek op zijn horloge en ging staan. ‘Laten we maar gaan.’

Het was een kort ritje naar de flat van de sporters. De parkeerplaats achter Fox Tower was bijna helemaal verlaten, afgezien van een paar auto’s van de Foxes. Beveiligers moesten tijdens hun rondes ook de auto’s in de gaten houden, zodat die niet werden beschadigd of opengebroken, maar toch vroeg Neil aan Wymack of hij naast de auto van Andrew wilde stoppen. Eerst probeerde hij de deuren open te maken, daarna controleerde hij de ramen op barsten of ander vandalisme. Wymack liet de motor van zijn auto draaien terwijl hij wachtte tot Neil klaar was.

‘Moet ik erbij blijven?’ vroeg Wymack.

‘Het komt wel goed,’ zei Neil opnieuw. ‘Ik zal tegen Kevin zeggen dat hij u belt zodra we Andrew hebben opgehaald.’

‘Laad je telefoon op en bel me zelf,’ zei Wymack. ‘Veel succes.’

Hij reed weg en Neil ging naar binnen. De gangen roken vaag naar luchtverfrisser en schoonmaakmiddelen; blijkbaar was er tijdens de vakantie iemand geweest om schoon te maken. Neils kamer was op de derde verdieping. Van de drie suites die de Foxes bewoonden, lag die van hem het verst van de trap. Hij ging naar binnen, deed de deur achter zich op slot en maakte langzaam een rondje door de suite. Toen hij zich ervan had verzekerd dat alles op zijn plek lag, stak hij de oplader van zijn

telefoon in het stopcontact en legde zijn telefoon eraan. Daarna pakte hij zijn tas uit. Het laatste wat hij eruit haalde was een pakje sigaretten, dat hij meenam naar de slaapkamer. Bij het open raam stak hij er eentje op.

Hij was bezig met zijn tweede sigaret toen hij de voordeur hoorde. Het bleef stil, wat betekende dat Matt alleen was, want Nicky was nog niet in staat om zijn mond te houden als zijn leven ervan afhing.

Hij hoorde de plof van een koffer die werd neergezet, gevolgd door de klik van de voordeur die dichtging. Neil ademde nog één keer de rook in en drukte daarna zijn sigaret uit op de vensterbank. Hij dwong zichzelf zijn schouders te ontspannen, hoopte dat hij een neutrale gezichtsuitdrukking kon behouden en trok het raam dicht. Toen hij zich omdraaide stond Matt in de deuropening van de slaapkamer met zijn handen diep in zijn jaszakken. Zijn mond ging een paar keer open en dicht voordat hij eindelijk wist uit te brengen: 'Jezus, Neil.'

'Het is niet zo erg als het lijkt,' zei Neil.

'Nee. Niet doen... oké?' zei Matt. Hij haalde zijn hand door zijn haar, waardoor de stekeltjes met gel in de war raakten en draaide zich om. 'Blijf hier.'

Neil liep naar de deur en zag Matt vertrekken. Zodra de deur achter hem dichtviel, hoorde hij een harde knal van een lichaam dat tegen de muur werd gegooid. Hij hoorde Matts woedende stem tegen iemand tekeergaan, maar de muren waren te dik om te kunnen verstaan wat hij zei. Neil verplaatste zijn gewicht van de ene voet naar de andere. Toen hij per ongeluk opzij keek, zag hij zijn spiegelbeeld in de spiegel van de badkamer. Over zijn hele gezicht zaten veelkleurige kneuzingen. Het zag er afschuwelijk uit, maar de blauwe ogen die terug staarden waren het angstaanjagendst. Snel slikte hij de opkomende misselijkheid weg en keek de andere kant uit.

Hij liep terug om zijn telefoon van de oplader te halen. Die was nog lang niet volledig opgeladen, maar hopelijk was het voldoende om in Columbia te kunnen bellen. Hij zette hem uit en stak hem in zijn broekzak. De verleiding om in bed te kruipen was groot. Hij was nu al doodmoe, maar moest nog zeven teamgenoten onder ogen komen, nadat Matt klaar met hem was. Als de meiden ook vandaag waren teruggekomen, had hij het nooit overleefd, maar gelukkig zouden die drie pas de volgende ochtend komen. Zo had hij in ieder geval de nacht om zich terug te trekken en op te laden.

Hij sleepte zichzelf naar de woonkamer en bleef daar staan wachten. Even later kwam Matt binnen. Hij deed de deur stevig achter zich dicht. Met zichtbare moeite maande hij zichzelf tot kalmte. Toch klonk de woede nog in zijn stem door toen hij vroeg: ‘Heeft Coach je al uitgescholden?’

‘Luid en duidelijk,’ zei Neil. ‘Het hielp niet. Het spijt me niet en ik zou het zo weer doen als het moest. Nee,’ zei hij voordat Matt hem in de rede kon vallen. ‘De Foxes zijn het enige wat ik heb, Matt. Je kunt me niet vertellen dat ik een verkeerde beslissing heb genomen, want ik kon niet anders.’

Matt staarde hem een volle minuut aan en zei toen: ‘Het liefst breek ik zijn gezicht op zes plaatsen. Als hij ooit nog bij je in de buurt komt, dan...’

‘Dat komt hij,’ zei Neil. ‘Want we moeten tegen de Ravens spelen in de finale.’

Matt schudde meewarig zijn hoofd en pakte zijn koffer.

Neil stapte opzij zodat hij erlangs kon.

In het voorbijgaan wierp Matt nog één blik op Neils gezicht. Zijn woede had plaatsgemaakt voor verbazing.

Neil beantwoordde zijn blik niet en liep naar de deur. Hij was er bijna,

maar toen hij zijn hand op de deurknop legde, hoorde hij Matt zeggen: ‘Toen Coach zei dat we niet naar je ogen moesten vragen, dacht ik dat Riko je twee blauwe ogen had geslagen.’

Het was geen vraag, dus Neil hoefde er niet op te reageren. ‘We zijn over een paar uur terug,’ zei hij.

Voordat Matt iets kon zeggen, was hij de deur al uit. Kevin, Nicky en Aaron stonden twee deuren verderop te wachten. Nicky had twee cadeau-tassen vast, die hij liet vallen zodra hij Neil zag.

Toen Neil dichterbij kwam, zag hij dat Kevin een klap in zijn gezicht had gekregen. De rode vlek op zijn wang zou binnen niet al te lange tijd ook blauw worden. Het was voor het eerst dat Matt Kevin had geslagen, en het zou niet de laatste keer zijn. Toch besloot Neil dat hij het er met Matt over zou hebben, want Kevin kon er niets aan doen.

Vervolgens zette hij Matt uit zijn hoofd en richtte hij zijn aandacht op de drie mannen die voor hem stonden. Het was geen verrassing dat Aaron de veiligste bleek om naar te kijken. Zijn vragende blik bestond meer uit nieuwsgierigheid dan medeleven en hij keek langer naar Neils haar dan naar zijn verwondingen.

Neil wachtte tot hij een vraag zou stellen, maar het enige wat Aaron deed was zijn schouders ophalen.

Nicky daarentegen keek geschokt naar Neils toegetakelde uiterlijk. Zodra Neil dichtbij genoeg was, stak hij zijn arm uit en legde zijn hand in Neils nek. Voorzichtig drukte hij hem tegen zich aan en legde zijn kin op Neils hoofd. Nicky’s lichaam stond strak gespannen, bevend ademde hij uit.

‘Ach Neil,’ zei hij met verstikte stem. ‘Je ziet er verschrikkelijk uit.’

‘Dat trekt wel weg,’ zei Neil. ‘Het meeste tenminste. Maak je daar maar niet druk om.’

Nicky's vingers omklemden zijn nek steviger. 'Niet zeggen dat het prima is. Dat kan ik vandaag even niet aanhoren.'

Gehoorzaam hield Neil zijn mond.

Nicky hield hem nog een tijdje vast. Toen hij eindelijk losliet, wendde Neil zich tot Kevin.

De moed zonk hem in de schoenen. Kevin staarde hem aan alsof hij een spook zag. De anderen vonden Neils plotselinge gedaanteverwisseling misschien verrassend – de neven iets minder omdat ze Neils blauwe ogen al hadden gezien tijdens hun tripjes naar Columbia – maar Kevin wist wie Neil was en hij kende Neils vader. Hij wist precies wat dit betekende. Neil schudde langzaam zijn hoofd om aan te geven dat Kevin niets moest zeggen. Daar hield Kevin zich natuurlijk niet aan, maar hij had tenminste de tegenwoordigheid van geest om het in het Frans te doen.

'Zeg alsjeblieft dat de meester dit niet heeft goedgekeurd.'

'Weet ik niet,' zei Neil. De laatste dagen die hij onder Riko's hoede had doorgebracht, waren een pijnlijk, betekenisloos waas waar hij nog niets van begreep. Hij herinnerde zich alleen vaag hoe Jeans handen de verf in zijn haar masseerden. Hij dacht dat dat een van de laatste dingen was die ze hem hadden aangedaan, maar hij kon zich niet herinneren of Riko's oom Tetsuji erbij was geweest. 'Riko zei dat hij ons iets zou aandoen als ik het weer verander, dus ik kan me alleen maar gedeisd houden en het beste ervan hopen.'

'Je gedeisd houden,' zei Kevin hem na. Hij gebaarde ongeloofig naar zijn eigen gezicht. 'Riko belde me met kerst om te vertellen dat hij de tatoeage bij je had gezet. Hoelang denk je dat hij je met rust laat voordat hij je dwingt die aan het publiek te tonen? De pers zal ervan smullen en allemaal vragen stellen over die tatoeage. Hij wil gewoon dat je vader je vindt.'

Angst lag als een ijsklomp in Neils maag en kroop door zijn slokdarm omhoog. Het kostte hem alle kracht die hij in zich had om het niet te laten doorklinken in zijn stem. 'Dat vat ik dan maar op als een compliment. Hij probeert me uit te schakelen vóór de halve finale. Dat zou hij niet doen als hij ons niet als een bedreiging ziet. Dat wil wel wat zeggen, toch?'

'Neil.'

'Laat mij me nu maar zorgen maken om mezelf, Kevin. En dan kun jij doen waar je goed in bent en je richten op exy. Breng ons daar waar hij ons niet hebben wil.'

Kevins mond werd een streep, maar hij zei niets. Misschien wist hij dat het zinloos was, of misschien wist hij dat het te laat was. Nicky keek van de een naar de ander om te zien of ze klaar waren, pakte zijn tassen weer op en gaf er een aan Neil.

'Verlaat kerstcadeautje,' zei hij, een beetje verdrietig. 'Niemand wist je adres in Millport, dus heb ik het maar meegenomen om het je nu te geven. Erik heeft het helpen uitzoeken.'

Toen Neil hem verbaasd aankeek, legde hij uit: 'Die kwam met kerst een paar dagen naar New York, als verrassing. Kevin heeft ook iets voor je in de tas gestopt. Ik mocht het niet inpakken, dus het zit in een lelijke plastic zak. Sorry daarvoor.'

Nicky zwaaide de andere cadeautas heen en weer toen Neil de zijne aanpakte. 'Ik heb die voor Andrew ook bij me. Eigenlijk heb ik voor jullie allebei hetzelfde gekocht omdat jullie allebei onmogelijk zijn om cadeautjes voor te kopen.'

'Sorry,' zei Neil. 'Ik heb helemaal geen cadeautjes voor jullie. Ik ben niet gewend om kerst te vieren.'

'Je bedoelt dat je het te druk had met in elkaar geslagen worden om te gaan shoppen,' zei Aaron.

Nicky zag eruit alsof hij zich verslikte in de botheid van zijn neef, maar Aaron ging gewoon verder alsof hij niets verkeerd had gezegd. ‘Kevin zei dat je erheen bent gegaan vanwege Andrew. Is dat zo?’

Neil wierp Kevin een waarschuwend blik toe. ‘Ja.’

‘Waarom?’ vroeg Aaron. ‘Hij gaat je niet bedanken, hoor.’

‘Hij gaat jou ook niet bedanken voor het vermoorden van Drake,’ zei Neil. ‘En dat doet er ook niet toe. We doen wat we moeten doen. Het maakt me niet uit wat Andrew vindt.’

Aaron staaarde hem een tijdje stilzwijgend aan. Hij zocht naar antwoorden, maar Neil wist niet wat de vraag was. Hij kon alleen maar terug staren tot Aaron zijn hoofd schudde en zijn blik afwendde. Eigenlijk wilde Neil weten wat Aaron met zijn blik bedoelde, maar hij moest zijn energie sparen voor Andrew, dus leidde hij zichzelf af door Nicky’s cadeau uit te pakken. Uit het oranje vloeipapier haalde hij een zwarte jas. Hij zag er klein uit, maar voelde zwaar aan; die zou goed helpen tegen de bittere kou die was ingevallen in South Carolina.

Nicky pakte de tas van hem aan.

‘Dank je wel,’ zei Neil.

‘Je hebt geen goede winterkleden,’ zei Nicky. ‘We moeten je weer een keer meenemen om je garderobe uit te breiden, maar ik dacht dat dit wel een goed begin was. Je kunt niet in die hoody’s blijven lopen zonder kou te vatten. Past hij?’

Neil ritste de jas open en begon hem aan te trekken, maar toen hij zijn tweede arm in een mouw wilde steken, ging er een pijnscheut door zijn borst. Hij verstijfde en probeerde de sterretjes voor zijn ogen weg te knippen. ‘Het spijt me,’ zei hij, en hij had daar onmiddellijk spijt van. Hij hoorde zelf hoe de pijn zijn stem vervormde.

Nicky keek hem schuldbewust aan.

‘Het lukt nog niet.’

‘Sorry,’ zei Nicky. ‘Ik wilde niet... ik dacht er niet bij na. Hier, hier. Ik neem hem wel.’ Nicky trok de jas voorzichtig van Neils arm af en vouwde hem op. ‘Ik hou hem wel bij me tot je beter bent, oké?’

‘Oké.’

Neil gunde zichzelf een momentje voordat hij Kevins cadeau uit de tas haalde. Zodra hij het gewicht ervan in zijn handen voelde, wist hij wat het was. De map was al jarenlang zijn belangrijkste bezit. Op het eerste gezicht zag het eruit als een plakboek van een obsessieve fan van Kevin en Riko, maar als je iets beter keek, zou je ontdekken dat het boek alles bevatte wat Neil nodig had voor een leven op de vlucht. Geld, contacten in de onderwereld en het telefoonnummer van zijn oom zaten allemaal verborgen tussen de talloze artikelen over exy.

‘Ga je het niet eens bekijken?’ vroeg Nicky.

‘Ik weet al wat het is.’ Neil drukte de tas dicht tegen zich aan en keek naar Kevin. ‘Dank je wel.’

‘Ik heb het niet opengemaakt.’

Neil wilde Matt niet nog een keer onder ogen komen, dus besloot hij de map mee te nemen naar Columbia en hem later op te bergen in zijn kluis. ‘Zijn we er klaar voor?’

‘Als jij zeker weet dat je kunt rijden,’ zei Nicky.

Neil liep al naar de trap zonder antwoord te geven. De drie kwamen achter hem aan en volgden hem naar de auto. Kevin nam zijn vaste plekje op de bijrijdersstoel in en Nicky ging samen met Aaron op de achterbank zitten. Neil legde zijn map onder de bestuurdersstoel en negeerde de pijn in zijn lijf bij het instappen. Zodra iedereen zat, vertrokken ze. De dag ervoor had hij de route naar Easthaven opgezocht op Wymacks computer. Het was een gemakkelijk ritje, bijna dezelfde weg die ze ook namen

als ze gingen drinken bij Eden's Twilight in Columbia. Het enige verschil was het laatste kwartier, wanneer ze om de hoofdstad heen moesten rijden naar het noordoosten.

Pas toen Easthaven Hospital in zicht kwam en hij zich verbaasde over de afwezigheid van prikkeldraad beseftte hij dat hij had verwacht dat het ziekenhuis eruit zou zien als een gevangenis. De toegangspoort was niet bewaakt en de parkeerplaats vrijwel leeg. Hij zette de motor af en stapte uit. Ook Kevin stapte meteen uit, maar Nicky en Aaron kwamen iets langzamer in beweging. Nicky wierp een nerveuze blik op de entree van het ziekenhuis, maar verborg zijn zenuwen snel achter een glimlach toen hij doorhad dat Neil naar hem keek.

'Ben je echt bang voor hem?' vroeg Neil.

'Nee joh,' zei Nicky zonder veel overtuiging

Toen ze naar binnen gingen, liep Kevin vlak achter Neil terwijl Aaron en Nicky iets verder achterbleven. Het feit dat ze opeens zo terughoudend leken, had Neil misschien ook zorgen moeten baren, maar hij voelde niets. Op weg naar de balie scande hij de lobby. Schilderijen van bloemen voegden wat kleur toe en een open haard moest voor een huiskamersfeer zorgen, maar het zag er meer uit als een showroom uit een catalogus. Het rook er in ieder geval niet naar ziekenhuis.

'Mijn hemel,' zei de dame achter de balie toen ze opkeek van haar computerscherm en Neils verbouwde gezicht zag. 'Gaat het?'

'We komen Andrew Minyard ophalen,' zei Neil.

'Dat bedoelde ik niet,' zei ze, maar toen Neil haar zwijgend bleef aankijken, gebaarde ze uiteindelijk naar een klembord dat voor haar op het bureau lag. 'Als jullie je hier willen inschrijven, bel ik dokter Slosky om hem te laten weten dat jullie er zijn.'

Ze dromden samen voor de balie en krabbelden een voor een hun

naam op het bovenste vel papier. Neil was de enige die aarzelde toen hij de pen op het papier zette. Op Evermore had Riko niet toegestaan dat hij 'Neil' was. Iedere keer als hij op het veld op die naam reageerde, gaf Riko hem een klap. Neil had weinig keus, want de Ravens wisten niet hoe ze hem anders moesten noemen, maar Riko wilde hem op die manier laten weten hoeveel problemen hij de Moriyama's had bezorgd met al zijn valse namen.

De receptioniste wachtte met uitgestoken hand. Neil klemde zijn kaken op elkaar en schreef zijn naam onder de andere. Daarna gaf hij haar het klembord en dwong zichzelf zijn schouders te ontspannen.

Ze hoefden niet lang te wachten voordat een man van middelbare leeftijd naar hen toe kwam. Hij glimlachte en schudde hun handen. Zijn wenkbrauwen gingen even omhoog toen hij Neil aankeek, maar hij vroeg niets. 'Ik ben Alan Slosky. Ik ben Andrews eerste therapeut geweest tijdens zijn verblijf. Fijn dat jullie er zijn.'

'Eerste therapeut,' zei Nicky. 'Hoeveel heeft hij er gehad?'

'Vier,' antwoordde Slosky. Na een blik op Nicky's gezicht legde hij uit: 'Het is niet ongewoon dat onze patiënten meerdere artsen krijgen toegewezen. Een patiënt gaat bijvoorbeeld naar groepstherapie, naar een andere collega voor een-op-eengesprekken en naar een rehabilitatiespecialist voor begeleiding bij de medicijnen. Ik heb Andrews team zelf samengesteld en ik kan jullie verzekeren dat het de beste artsen waren die ik hier heb.'

'Dat maakte vast een enorm verschil,' zei Aaron.

Zijn sarcasme bleef niet onopgemerkt, maar Slosky ging er niet op in.

Neil vroeg zich af of dat uit voorzichtigheid was, of dat hij er onbedoeld mee toegaf dat het niet had gewerkt.

'Kan ik erop vertrouwen dat jullie hem de komende dagen zullen

steunen? Als jullie vragen hebben of advies willen over de aanpak kunnen jullie me altijd bellen. Ik zal mijn kaartje geven.'

'Bedankt, maar we hebben Betsy al,' zei Nicky, en na de vragende blik van dokter Slosky voegde hij eraan toe: 'Dokter Dobson.'

'O, ja natuurlijk.' Slosky knikte goedkeurend. Hij keek over zijn schouder naar de lege lobby, dacht even na en gebaarde toen naar de naastgelegen wachtruimte. 'Maak het jullie gemakkelijk. Hij komt er zo aan, hij moet zich alleen nog uitschrijven.'

Ze namen plaats in de wachtkamer; Nicky en Aaron op aparte stoelen en Kevin en Neil op de bank. Neil staarde nietsziend naar de open haard. In gedachten was hij een halve wereld hiervandaan, ergens tussen Libanon en Griekenland. De kamer was precies warm genoeg om slaperig te worden en hij had wel drie – of waren het er twee? – weken slaap in te halen. De nachten van de Ravens waren kort en door de pijn was hij vaak wakker geworden. Hij merkte pas dat hij al bijna sliep toen Kevin zacht in het Frans tegen hem zei: 'Ik weet hoe hij kan zijn.'

Neil keek naar hem op, maar Kevin bleef naar zijn handen staren. 'Riko bedoel ik. Voor het geval je het erover wilt hebben.'

Zoiets ongemakkelijks en raars had Kevin nog nooit tegen hem gezegd. Kevin stond bekend om zijn talent, niet om zijn inlevingsvermogen. Medeleven en tact waren hem net zo vreemd als het Duits dat de neven met elkaar spraken. Dat hij nu probeerde invoelend te zijn kwam zo onverwacht dat het aanvoelde als een helende zalf op Neils gekneusde en kapotte huid.

'Dank je wel.'

'Ik weet hoe hij is, maar ik kan niet...'. Kevin maakte een hulpeloos gebaar. 'Riko was wreed, maar hij wilde wel dat ik kon spelen. Wij waren de erfgenamen van exy. Hij deed me wel pijn, maar ging nooit een grens

over. Tot op het laatst. Voor Jean was het anders. Erger. Zijn vader was de Moriyama's veel geld schuldig. De meester heeft die schulden afbetaald in ruil voor Jeans aanwezigheid op ons veld. Hij was hun eigendom, niets meer en niets minder. In hun ogen ben jij dat ook.'

'Ik ben van niemand,' zei Neil zacht.

'Ik weet hoe hij jou ziet,' zei Kevin. 'Ik weet dat hij zich niet zal inhouden.'

'Maakt me niet uit.' Zelfs in zijn eigen oren klonk dat als een leugen, maar Kevin wees hem er niet op. 'Het is voorbij en ik ben weer waar ik thuishoor. Het enige wat er nu toe doet, is wat er verder gaat gebeuren.'

'Zo gemakkelijk is het niet.'

'Ik zal jou eens vertellen wat niet gemakkelijk is: van Jean moeten horen dat Coach jouw vader is,' zei Neil.

Er ging een schok door Kevins lichaam.

'Was je van plan hem dat ooit te vertellen?'

'Ik wilde het doen toen hij me rekruteerde voor het team,' zei Kevin. 'Maar ik kon het niet.'

'Beschermdde je jezelf of hem?'

'Beiden, denk ik,' antwoordde Kevin. 'De meester is niet zoals zijn broer en ook niet zoals Riko. Het speelveld is zijn koninkrijk, alleen daar oefent hij macht uit. Hij heeft Coach nog nooit iets aangedaan, omdat Coach geen bedreiging voor hem vormde. Ik wist niet of dat zou veranderen als ik het zou vertellen en ik durfde de gok niet te wagen. Misschien doe ik het als dit allemaal voorbij is.'

'Denk je dat dit voorbij...' begon Neil, maar een beweging bij de deur leidde hem af.

Andrew stond in de deuropening met Slosky achter zich. Hij droeg dezelfde zwarte coltrui en spijkerbroek als op de dag dat hij was

opgenomen. Een tas hing over zijn schouder, maar Neil kon zich niet herinneren dat hij spullen had gepakt voordat Betsy hem mee had genomen. Neil had willen vragen waarmee Easthaven hem naar huis stuurde, maar toen zijn blik op Andrews gezicht bleef rusten, vergat hij wat hij wilde zeggen. Andrew keek uitdrukingsloos voor zich uit. Die lege blik bezorgde Neil een knoop in zijn maag.

Andrew bleef net lang genoeg in de deuropening staan om te zien wie hem was komen halen en draaide zich daarna snel om.

Aaron kwam als eerste in actie. Hij werd al jaren door zijn broer genegeerd, dus het feit dat zijn broer naar hem keek alsof hij een steen was, deed hem niets meer. Hij gebaarde naar Nicky en ging achter zijn broer aan. Neil en Kevin wisselden een blik, sloten in stilte een tijdelijke wapenstilstand en kwamen overeind. Slosky zei iets tegen hen toen ze de wachtkamer uit liepen, maar Neil nam de moeite niet om te luisteren. Slosky's taak zat erop: hij had Andrew laten afkicken van zijn medicijnen. Verder had Neil hem nergens meer voor nodig.

Toen Neil bij de hoofdingang kwam, was Andrew al een eind de deur uit. Aaron liep niet achter hem aan, maar sneed een stuk af over het grasveld naar de parkeerplaats. Nicky liep met hem mee, maar Neil en Kevin bleven staan om naar Andrew te kijken. Op de hoek van het gebouw stonden twee afvalcontainers. In een daarvan leegde Andrew de inhoud van zijn tas. Neil zag kleding eruit vallen. Hij betwijfelde of hij die van Easthaven had gekregen; waarschijnlijk had Betsy Dobson die gekocht toen ze onderweg naar het ziekenhuis waren voor zijn opname. Andrew keek om zich heen, zag zijn neef en broer en volgde hun route om de auto te lokaliseren. Toen hij ernaartoe liep, gingen Neil en Kevin erachteraan.

Nicky had de autosleutels. Hij drukte op de centrale deurvergrendeling, zodat hij en Aaron achter konden instappen. Andrew deed het